

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558293952/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Det skal I ikke sige, – svarede Kongen – Toget til Pommern tænker jeg ikke skal staae længe paa, og gaar Alt efter mit Ønske, kan her maaskee snart blive ret lystigt og levende paa Slottet. Hvad siger I, min kjække Søstersøn, om jeg nu for Alvor tænkte paa at formale mig?»

«Dertil udfordres først en kongelig eller keiserlig Brud», bemærkede Albert; og da Kongen ikke udlod sig videre derom, tog Greven Afsked og begav sig endnu samme Dag, særdeles mørk og forstenet, med mange Riddere og Svende til Haren, ledsaget af Carl og sit øvrige Følge.

Næste Morgen reed Kongen som sædvanlig til Ottensengen i Domkirken. Da han vilde træde ind ad den prægtige Kirkedør, med Ringen i det forgyldte Kattehoved, saac han den skjønnne Fru Helene og hendes Døttre, som bleve staaende ved Indgangen for at hilse ham. Med sin prægtige røde Silkekaabe med Hermelinsbrændmer og den høie Silkehat med Strudsfejer tildrog den skjønnne Enke sig Alles Opmærksomhed. Mange Mennesker stimlede til Kirken, og det forarsagede et lidet Ophold, medens Folket veeg tilside og gjorde Plads for Kongen og hans Følge.

«See, det er Kongens Frille, den rige Enke fra Sæbygaard – sagde en tyk Ribe-Borger til sin Ledsager – see, hvor hun udmaier og kroer sig! hende faae vi nu maaskee endog til Dronning istedetfor Keiserens Søster – tvils!»

Forbittret hørte Kongen den uforskammede Tale; bleg af Harm, vendte han sig om og saac et fornærmeligt Smil i mange Ansigter; men hvo der havde sagt hine Ord vidste han ikke. Han betvang sin Heftighed og gik rolig videre; men Fru Helenes og hendes Døttres Hilsen besvarede han med et koldt og fremmed Buk, uden at see paa dem. Den skjønnne Enke lod hastig Sløre falde for sit Ansigt, for at skjule den pludselige Farvevexling, hun følte i sine Kinder; hun greb sin Datter under Armen, for ikke at vakle, og skyndte sig til en lukket Kirkestol, hvor hun med hede, bitte Taarer sank paa Knæ og syntes at bede.

Kongen havde glemt sin Rosenkrands og sendte sin Kertedreng efter den. Urolig og adspredt, tumlede han ind i Skriftestolen og følte en usædvanlig Trang til at give sit Hjerter Luft for sin Skriftefader. «Jeg har en svar Synd paa min Samvittighed, – sagde han gjennem Gitteret til den opmærksomme Erkedegn – ved uforsigtig og for-